

[H. P. Hansen.]

der til, og jeg nærer efter det, der nu er sket, ikke megen Tro paa, at det vil lykkes. Man maa da fortsætte paa den gamle Maade, og det synes jo, som om der er stor Jubel og Glæde og Begejstring derover, og naar Medlemmerne er tilfredse dermed, kan vi jo kun alle sammen være glade.

Men naar man saa i denne Forbindelse vil rette Kritikken mod mig, fordi jeg søger at fremme Forhandlingerne, er jeg ikke enig med de ærede Medlemmer; det er givet. Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft mente ikke, at vi saa tidlig skulde begynde paa Lørdagsmøderne, og deri laa vist ogsaa, at vi heller ikke skulde have Mandagsmøder og ej heller Aftenmøder. Men dette kun at holde Møde fire Dage om Ugen og ingen Aftenmøder samtidig med at opretholde en ubegrænset Taletid for Medlemmerne lader sig nu ikke gennemføre, hvis der skal udføres noget Arbejde i den danske Rigsdag. Jeg kunde anføre, at et æret Medlem, som ikke er Ordfører for noget Parti, allerede har talt tre Timer ved denne Finanslovdebat. Tænk, hvis alle ærede Medlemmer gik i hans Fodspor! Saa kunde vi, selv om vi holdt Møde baade Lørdag og Mandag, akkurat naa at afslutte Finanslovsforslagets første Behandling til den 1. April, den Tid, da vi gerne skulde hjem. Nu har jeg den gode Tro til Medlemmerne i denne Sal, at der ikke er mange, der vil følge dette ærede Medlems, skal jeg sige mindre gode Eksempel. Men jeg føjer til, at der er, saa vidt mig bekendt, ingen andre Steder, hvor man har den Form for Finanslovdebat, som man har i den danske Rigsdag. I den tyske Rigsdag, hvor Medlemstallet dog er en fire Gange højere end her i Folketinget, afslutter man første Behandling af Finanslovsforslaget paa 3—4 Dage, men her skal man have betydelig længere Tid. Mange Steder har man indskrænket Taletid; det er her afvist af Partiernes i Udvalget for Forretningsordenen. Jeg nævner, at i et Land som Sverige er det ikke sjældent, at man, naar Forhandlingen om en stor Sag paabegyndes f. Eks. Kl. 12 Middag, forsætter hele den Dag og Natten og indtil næste Dags Aften, til man er færdig med Behandlingen. Naar man derfor vil tale om, at man herhjemme bliver, jeg vil ikke sige mishandlet, men mindre vel behandlet, saa siger jeg, at der er saamænd ingen Grund for de ærede Medlemmer til at beklage sig.

Man taler om Rigsdagens Værdighed.

Ja, den skulde vi alle sammen holde paa, og jeg tror ogsaa, alle Medlemmerne i Virkeligheden er interesserede i at værne om Rigsdagens Værdighed. Men jeg tror, det naas bedst, hvis alle ærede Medlemmer vilde bestræbe sig for, naar de taler, at skille det uvæsentlige ud, at holde sig til det, som har Betydning. Hvis man i højere Grad kunde skille Avnerne fra Kærnerne og kun lade Kærnerne komme frem her i Salen, tror jeg, det vilde hæve Rigsdagens Anseelse i betydelig Grad. Hvis ærede Medlemmer kunde komme ind paa at holde kortere Taler, hvis man kunde undlade at tage op til Drøftelse under Finanslovdebatten de Forslag, som er forelagt, og som senere vil komme til Behandling, vilde det ogsaa fremme Forhandlingerne. Hvis ærede Medlemmer altid vilde være lige saa flittige til at møde i denne Sal, som jeg har konstateret de i Regelen har været under denne Finanslovdebat, og ikke lade sig optage af Udvalgsmøder og andre Forretninger, naar Folketinget holder Møde, vilde det ligeledes bidrage til at hæve Rigsdagens Anseelse. Hvis man vilde undlade at gøre Tinget til et Sogneraadsmøde — og naar jeg siger dette, ligger der ikke i Ordet Sogneraadsmøde noget nedsettende, Sogneraadene har jeg al mulig Respekt for, de skal beskæftige sig med de Ting, som hører hjemme i Kommunen, og det er jo i Regelen mindre Ting; men herinde er vi ikke noget Sogneraad, her bør de store og afgørende Principper komme frem, og her bør man ikke hænge sig i Smaating —, og hvis man saa endelig vilde bidrage til Iagttagelsen af den Bestemmelse i Forretningsordenen, hvorefter Formanden kan give et Medlem Ordet for en kort Bemærkning for at fremsætte en personlig Udtalelse eller en Berigtigelse, og ikke ved korte Bemærkninger søge at gøre Folketinget til en Diskussionsklub, vilde det ogsaa bidrage til at fremme Forhandlingerne.

Man beklager sig over de mange Møder og de lange Møder. Jeg siger: Ja, Arbejdet skal fremmes, og det er min Pligt som Formand at sørge for, at Arbejdet bliver fremmet. Medlemmernes Ønsker om ikke saa sjældent at faa fri fra Rigsdagen sammen med Ønsket: ingen Aftenmøder, men ubegrænset Taletid, lader sig nu en Gang ikke forene. Overfor dette staar Formanden i Virkeligheden værgeløs: han kan ikke indskrænke Taletiden, han kan ved Finanslovdebatten ikke hindre nogen i at tale om hvad de vil. Han har kun eet Middel i sin Haand, og det er: enten mange Møder eller lange Møder eller ogsaa begge Dele i Forening. Og naar man saa vil sige: Ja, men det er